

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 300/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť MVDr. G. K., V., zastúpeného advokátkou JUDr. T. P., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Banskej Bystrici pod sp. zn. 16 Co 53/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MVDr. G. K. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júna 2011 doručená sťažnosť MVDr. G. K., V. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní

vedenom Krajským súdom v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 16 Co 53/2011. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 6. júna 2011.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že uznesením Okresného súdu Veľký Krtíš (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 C 188/2008-431 z 28. decembra 2009 bolo sťažovateľovi odňaté čiastočné oslobodenie od súdnych poplatkov v konaní o ochranu osobnosti. Uznesením krajského súdu č. k. 16 Co 53/2011-540 z 2. marca 2011 bolo uznesenie okresného súdu potvrdené. Podľa názoru sťažovateľa právoplatné uznesenie nie je v súlade so zákonom a je porušením označených práv podľa ústavy a dohovoru. Krajský súd sa dôsledne nevyrovnal s konkrétnymi okolnosťami a vychádzal iba z formálnej citácie príslušných zákonných ustanovení. Nezohľadnil miesto základného práva na súdnu ochranu v demokratickej spoločnosti a nezaistil primeranú vyváženosť medzi záujmom štátu na vyberaní súdnych poplatkov na jednej strane a záujmom sťažovateľa na obhájení svojho práva prostredníctvom všeobecného súdu. Sťažovateľ má faktický a právny záujem na ochrane svojich osobnostných práv, pričom všeobecné súdy mu vytvárajú prekážky pri dostupnosti ústavou priznaného práva na súdnu ochranu. Nepovažuje za spravodlivé, že v záujme dosiahnutia ochrany svojich osobnostných práv si musel vo veku 65 rokov zobrať nemalú pôžičku, aby mohol vysoký súdny poplatok zaplatiť. Na doplatenie súdneho poplatku z návrhu na začatie konania vo výške 8 010,79 € bol vyzvaný okresným súdom 31. marca 2011 a zmluvou o pôžičke finančných prostriedkov z 8. apríla 2011 si požičal od Ing. M. F. 20 000 €.

Sťažovateľ navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 16 Co 53/2011 s tým, aby bolo uznesenie z 2. marca 2011 zrušené a vo veci znova konané a rozhodnuté. Požaduje tiež finančné zadosťučinenie 5 000 € a náhradu trov konania.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ nepodal proti uzneseniu krajského súdu č. k. 16 Co 53/2011-540 z 2. marca 2011 dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého odňatím čiastočného oslobodenia od súdnych poplatkov (ktoré predstavujú veľmi vysokú čiastku) mu hrozilo zastavenie súdneho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, a teda v konečnom dôsledku odmietnutie súdnej ochrany. Preto si sťažovateľ na doplatenie súdneho poplatku musel požičať, aby zabránil zastaveniu konania. Sťažovateľ teda vlastne tvrdí, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, čomu zabránil len tak, že sa neprimerane zaťažil vysokou pôžičkou.

Za uvedeného stavu vzhľadom na vlastné tvrdenia sa mohol sťažovateľ brániť podaním dovolania, ktorého prípustnosť by sa opierala o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Podľa zistenia ústavného súdu však sťažovateľ dovolanie nepodal. Znamená to, že nevyčerpal opravný prostriedok účinne mu poskytnutý zákonom na ochranu jeho označených práv. Tým je daná neprípustnosť sťažnosti.

Treba dodať, že sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukázal), že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto ani neprichádzal do úvahy postup ústavného súdu v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2011